

PASTORALĂ LA PRAZNICUL ÎNVIERII DOMNULUI 2005

† NICOLAE

din mila lui Dumnezeu

Arhiepiscop al Arhiepiscopiei Ortodoxe Române în America și Canada

*Iubitului cler și dreptmăritorilor creștini,
pace și bucurie sfântă de la Hristos Domnul,
iar de la noi arhierească binecuvântare.*

**Prea Cucernici Părinți,
Iubiți Credincioși,**

Hristos a înviat!

An de an, în ziua Învierii, ne vestim unii altora că Hristos, Cel ce a primit patimi și moarte pentru noi, nu a fost ținut de moarte, ci a înviat. Iar această vestire este transmisă din generație în generație, de la Apostoli și femeile mironosițe, care s-au învrednicit să-L vadă pe Domnul Înviat, la noi cei care credem și mărturisim această minune.

Sf. Evanghelist Luca relatează una din descoperirile lui Hristos cel Înviat: *Și iată, doi dintre ei mergeau în aceeași zi la un sat care era departe de Ierusalim, ca la șaiszeci de stadii, al cărui nume era Emaus. Și aceia vorbeau între ei despre toate întâmplările acestea. Și pe când vorbeau și se întrebau între ei. și Iisus Însuși, apropiindu-Se, mergea împreună cu ei. Dar ochii lor erau ținuți ca să nu-L cunoască.* (Luca 24, 13 -16) Cei doi ucenici au fost printre cei privilegiați să asculte cuvintele Mântuitorului, să îi vadă faptele ce aduceau tămăduire, să simtă puterea ce o transmitea Învățătorul lor; și totuși, pe drumul spre Emaus cred că Cel ce li s-a alăturat este un străin, chiar unul care nu este la curent cu ultimele evenimente ce au tulburat Ierusalimul. Domnul călătorește împreună cu noi prin această viață, Domnul ne ascultă chiar atunci când vorbim despre El, fără să se descopere pe dată, căci cunoașterea Lui nu este un lucru ușor. Din relatarea Sf. Luca trebuie să înțelegem că a vorbi despre Dumnezeu este întotdeauna un lucru dificil, căci nu vorbim despre ceva ce poate fi studiat și cunoscut, ci despre *Cineva* care se descoperă și se face *Însuși* cunoscut. Pe Dumnezeu nu-L vom cuprinde niciodată în cuvintele noastre meșteșugite, nu-L vom epuiza în concepte, ci ceea ce descoperim altora despre Dumnezeu este valabil numai atunci când aceasta reprezintă o transmitere a descoperirii lui Dumnezeu către noi. Ucenicii Luca și Cleopa vorbesc despre Iisus Nazarineanul care era *prooroc puternic în faptă și în cuvânt*, dar puterea Lui se părea că s-a oprit la mormânt. Dumnezeu Însuși trebuie să-și descopere puterea pentru ca omul să înțeleagă: *O, nepricepuților și zăbavnici cu inima ca să credeți toate câte au spus proorocii! Nu trebuia oare, ca Hristos să pătimească acestea și să intre în slava Sa? Și începând de la Moise și de la toți proorocii, le-a tâlcuit lor, din toate Scripturile cele despre El.* (Luca 24, 25-27) Înțelegerea cu mintea nu vine pe dată, ci ea are nevoie de o înțelegere duhovnicească, suprafirească, o primire cu toată făptura a descoperirii dumnezeiești: *Rămâi cu noi că este spre seară și s-a plecat ziua. Și a intrat să rămână cu ei. Și, când a stat împreună cu ei la masă, luând El pâinea, a binecuvântat și, frângând, le-a dat lor. Și s-au deschis ochii lor și L-au cunoscut; și El s-a făcut nevăzut de ei. Și au zis unul*

către altul: Oare, nu ardea în noi inima noastră, când ne vorbea pe cale și când ne tâlcuia Scripturile? (Luca 24, 29-32).

Hristos se face cunoscut la frângerea pâinii, la repetarea gesturilor sacramentale de la Cina cea de taină, a gesturilor ce sunt repetate la fiecare Sf. Liturghie ca o împlinire a poruncii de a face acestea *întru pomenirea Lui*. Ceea ce înseamnă că cunoașterea lui Dumnezeu în urma Învierii Mântuitorului are o dimensiune sacramentală. Hristos a înviat pentru a birui moartea ca eșec al omului, ca dovedire a neputinței lui de a împlini porunca desăvârșirii. Hristos a înviat pentru a surpa peretele cel din urmă al separării omului de Dumnezeu, după cuvintele Sf. Părinți. Hristos a înviat pentru a împăca prin om întreaga făptură cu Ziditorul. Dar Hristos a înviat și pentru a ne aduce o altfel de cunoaștere a lui Dumnezeu.

Pe Dumnezeu îl cunoaștem din ordinea pe care a sădit-o în Creație, din Cuvântul descoperit în Sf. Scriptură, din profețiile celor ce L-au vestit pe Mesia, din lumina de pe Tabor ce se împărtășește celor ce se fac urmași ai lui Hristos, din fiecare fapt ce ne descoperă realitatea comuniunii noastre cu El. Pe drumul spre Emaus, și de atunci la fiecare Sf. Liturghie, Hristos ni-L aduce pe Dumnezeu Cel ce a luat trup omenesc, a pățimit, a murit și a înviat. Iar această aducere ne revendică, ne cheamă să îi fim părtași, ne cheamă să o gustăm și primind-o să o cunoaștem. După primirea Sf. Taine ale Trupului și Sângelui lui Hristos cântăm: *Am văzut lumina cea adevărată, am primit Duhul cel ceresc, am aflat credința cea adevărată, nedespărțitei Sf. Treimi închinându-ne...* Devenim inițiați ai tainelor lui Dumnezeu, îl primim pe Dumnezeu în ființa noastră și această primire devine *cunoaștere prin participare*, transformare a noastră în fii ai lui Dumnezeu. Abia în urma consumării acestei taine putem spune că îl cunoaștem pe Dumnezeu, că am aflat credința și închinarea cele adevărate.

Iubiți credincioși,

Învieria Domnului este momentul redeschiderii comuniunii omului cu Dumnezeu, este poarta către cunoașterea adevărată a lui Dumnezeu, este șansa nemuririi noastre, a celor ce credem și o mărturisim. Fiecare praznic al Învierii ne face părtași acestor realități și ne descoperă reflectarea lor în viața noastră. Personal și comunitar, perceperea acestor semnificații ne permite să rămânem în lumina și bucuria Învierii, să ne conducem viața noastră și a parohiei neuitând că fiecare act al nostru primește pecetea veșniciei căci *Hristos a înviat*.

Îl rog pe Dumnezeu să vă dăruiască sfinte sărbători cu sănătate, pace, bucurii și nădejde neîmpuștinată. Vă îmbrățișez pe toți întru Domnul și vă îndemn părintește să vă rugați pentru toți cei aflați în suferințe și în nevoi ca Domnul să le aducă alinare, iar nouă cerească binecuvântare.

Hristos a înviat!

Al vostru frate întru rugăciune către Dumnezeu,
† NICOLAE

Chicago, Praznicul Învierii Domnului, 2005